

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2021
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 484/2020
populárny názov	Odpor podaný elektronickými prostriedkami
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	V prípade nefunkčnosti systému (eŽaloby) je možné upustiť od podmienky automatizovane vyplneného formulára a kompenzovať tento nedostatok jeho skenom, ak zákonná požiadavka podania odporu prostredníctvom formulára a jeho elektronické podanie s autorizáciou boli splnené.
skutkový stav a základné fakty	Právna zástupkyňa sťažovateľa (žalovanej strany) podala v upomínacom konaní odpor prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy, nie cez eŽaloby, pretože na tomto portáli nedokázala riadne podpísať vyplnený elektronický formulár pre chybové hlásenie, čo aj reklamovala. Odpor spísaný vo formulári vytlačila, podpísala v listinnej podobe, naskenovala do formátu PDF, elektronicky podpísala a s prílohami zaslala do elektronickej schránky okresného súdu. Okresný súd rozhodnutím VSÚ odpor proti platobnému rozkazu odmietol, sťažnosť sťažovateľa bola sudcom zamietnutá a z dôvodu absencie použitia elektronického formulára podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní bolo rozhodnutie VSÚ potvrdené. Podľa názoru okresného súdu vytlačený, podpísaný a naskenovaný formulár nie je elektronickým formulárom, tak ako to má na mysli zákon o upomínacom konaní. Podstata námietok prezentovaných v ústavnej sťažnosti spočíva v kritike príliš formalistického výkladu ustanovení zákona o upomínacom konaní upravujúcich podanie odporu elektronicke, čo vo svojom dôsledku malo sťažovateľovi spôsobiť odopretie prístupu k súdu, konkrétne možnosti efektívne hájiť svoju vec.
z odôvodnenia	Ústavný súd v prvom rade pripomenul, že návrh zákona o upomínacom konaní bol vládou predložený na prijatie zákonodarcovi „z dôvodu potreby urýchlenia konania o veľkom množstve podávaných návrhov na vydanie platobných rozkazov zameraných na uspokojovanie peňažných pohľadávok žalobcov“. Procesný postup v tomto type civilného sporového konania, ktorým sa rozhoduje o vydávaní platobných rozkazov, je platnou právnou úpravou regulovaný dvoma spôsobmi. Postup podľa zákona o upomínacom konaní je podľa § 1 ods. 2 tohto

	<p>zákona alternatívnym procesným postupom k postupu podľa § 265 a nasl. CSP. Určenie režimu, v ktorom bude vydanie platobného rozkazu posudzované, je v dispozícii žalobcu a realizuje sa podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. V prejednávanej veci si žalobca pri podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu vybral režim zákona o upomínacom konaní a všeobecný súd následne aplikoval jeho ustanovenia aj na podanie odporu, pretože zákon o upomínacom konaní považoval za lex specialis k Civilnému sporovému poriadku.</p> <p>Vo vzťahu k okresným súdom označeným uzneseniam ústavného súdu o odmietnutí obdobných sťažností (IV. ÚS 118/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, I. ÚS 479/2020) ústavný súd uviedol, že v týchto veciach nebol odpor podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, t. j. na predpísanom tlačive, a preto bol všeobecným súdom odmietnutý z dôvodu nesplnenia podmienky na jeho podanie. Situácia sťažovateľa je špecifická v tom, že odpor podal na predpísanom formulári, aj ho autorizoval a elektronicky podal; avšak predtým tento formulár (z dôvodu poruchy portálu eŽaloby) vyplnil, vytlačil a naskenoval. Sporným je teda medzičlánok spočívajúci vo vytlačení a naskenovaní podania (formuláru), a či takýto formulár možno považovať za elektronický.</p> <p>Vychádzajúc z účelu zákona o upomínacom konaní, aj pri výklade jeho § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) treba mať na pamäti, že materiálom zámerom zákonodarcu bolo vytvoriť iba rýchlejší (alternatívny) spôsob prejednávania návrhov na vydanie platobných rozkazov. Aj tento zrýchlený priebeh konania však musí zachovávať záruky základného práva na spravodlivý proces.</p> <p>Ústavný súd dokáže pochopiť úvahu okresného súdu, ktorý odpor nepovažoval za riadne elektronicky podaný z dôvodu, že formulár odoslaný sťažovateľom neobsahoval automatizovane spracovateľné pravidlá, ale bol iba skenom elektronického tlačiva. Za normálnych okolností by ústavný súd túto úvahu opierajúcu sa o doslovné znenie zákona považoval aj z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľnú. Avšak v takej špecifickej situácii, akou bola nefunkčnosť portálu eŽaloby, nemožno podľa názoru ústavného súdu posudzovať odpor podaný elektronicky a na predpísanom tlačive tak prísne, že by vo svojej podstate nevyhovoval požiadavkám vyplývajúcim z § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, a to obzvlášť v situácii evidentného záujmu sťažovateľa efektívne sa v spore brániť. Zákonná požiadavka podania odporu prostredníctvom formulára a jeho elektronické podanie s autorizáciou totiž boli splnené, a preto v rámci nefunkčnosti systému bolo možné upustiť od podmienky automatizovane vyplneného formulára a kompenzovať tento nedostatok jeho skenom. Nepochybne sa takýmto podaním neznemožnil ani sledovaný účel zákona o upomínacom konaní, keďže požiadavka rýchlosti bola naplnená aj týmto spôsobom.</p> <p>V prejednanom prípade bolo preto namieste zohľadniť účel zákona o upomínacom konaní a vyvarovať sa striktnému formalizmu pri posudzovaní podania sťažovateľa, pretože práve doslovné (gramatické) sledovanie textu § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní za popísanej špecifickej situácie vyústilo vo svojich dôsledkoch k odmietnutiu jedinej príležitosti sporovej strany na procesnú obranu. Prísnemu formalizmu nasvedčuje aj to, že v prípade, ak by sťažovateľ takto vyhotovený odpor (samozrejme aj akokoľvek inak) odoslal poštou, bol by plne akceptovaný. Všeobecný súd teda mohol a mal sťažovateľovi aktívnym spôsobom a efektívne zabezpečiť základné právo na súdnu ochranu v aspekte prístupu k súdu aj v aspekte rovnosti zbraní, pretože je to pozitívnym záväzkom štátu. Interpretácia ustanovení zákona o upomínacom konaní mala byť limitovaná teleologicky, a to v rámci mantinelov daných ústavnými princípmi.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>I. ÚS 155/2017</p>

súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	podanie-právne účinky podania odpor práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu výklad (interpretácia)-formalistický konanie-upomínacie formulár práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu výklad (interpretácia)-gramatický (jazykový)

spisová značka	I. ÚS 26/2021
populárny názov	Náhradná osobná starostlivosť
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 41 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2
analytická právna veta	Pri zverení maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti inej osoby než rodiča, musí mať konajúci súd náležite preukázané, že biologický rodič skutočne nechce alebo z rôznych dôvodov nemôže zabezpečiť osobnú starostlivosť o svoje dieťa a súčasne je také rozhodnutie v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Neschopnosť alebo neochota rodiča postarať sa o maloleté dieťa pritom musí byť pretrvávajúca (aktuálna) v čase rozhodovania konajúcich súdov o zverení dieťaťa do náhradnej starostlivosti, pretože jej cieľom je len dočasné riešenie vzniknutej rodinnej situácie a v prípade, ak to okolnosti na strane rodiča opätovne dovoľia a bude to v záujme maloletého dieťaťa, je návrat dieťaťa k svojej (pôvodnej) biologickej rodine dôvodný.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ žil s matkou maloletého v Taliansku, kde sa im narodil maloletý syn. Matka s maloletým odišli so súhlasom sťažovateľa na Slovensko. Po smrti matky okresný súd zveril maloletého do spoločnej náhradnej osobnej starostlivosti jeho krstných rodičov (zúčastnené osoby) a zamietol návrh sťažovateľa na zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti, zaviazal ho prispievať na výživu maloletého a upravil jeho styk s maloletým. Svoje rozhodnutie odôvodnil najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolane, ktoré najvyšší súd odmietol. Sťažovateľ namieta, že v napadnutom rozsudku krajský súd poukázal len na rozhodnutia talianskych súdov vydané v rokoch 2014 až 2015 a na ich základe konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal skutočný záujem o maloletého. Krajský súd však nezohľadnil, že situácia sa počas napadnutého konania prebiehajúceho v rokoch 2015 až 2018 zásadným spôsobom zmenila, a preto podľa názoru sťažovateľa bola nevyhnutnosť zverenia maloletého do náhradnej osobnej starostlivosti navrhovateľov odôvodnená neaktuálnym skutkovým stavom. Sťažovateľ ďalej vyjadruje presvedčenie, že povinnosťou všeobecných súdov bolo umožniť mu zlúčenie s jeho maloletým synom a zabezpečiť mu možnosť realizácie jeho rodičovských práv a povinností. Na podporu uvedeného sťažovateľ na judikatúru EŠLP a ústavného súdu.

<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podľa názoru ústavného súdu skutočnosti, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie o nevyhnutnosti zverenia maloletého dieťa do náhradnej osobnej starostlivosti navrhovateľov, ktorá má byť v najlepšom záujme maloletého, nie sú dostatočne odôvodnené a jeho právne závery odporujú princípom vyplývajúcim z judikatúry ústavného súdu a ESLP a rovnako aj účelu a zmyslu ustanovení zákona o rodine regulujúcich inštitút náhradnej starostlivosti.</p> <p>Pri takom závažnom zásahu do výkonu rodičovských práv a povinností, akým je zverenie maloletého dieťa do náhradnej osobnej starostlivosti inej osoby než rodiča, musí mať konajúci súd náležite preukázané, že biologický rodič (rodičia) skutočne nechce alebo z rôznych dôvodov nemôže zabezpečiť osobnú starostlivosť o svoje dieťa a súčasne je také rozhodnutie v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Neschopnosť alebo neochota rodiča postarať sa o maloleté dieťa pritom musí byť podľa názoru ústavného súdu pretrvávajúca (aktuálna) v čase rozhodovania konajúcich súdov o zverení dieťaťa do náhradnej starostlivosti, pretože jej cieľom je len dočasné riešenie vzniknutej rodinnej situácie a v prípade, ak to okolnosti na strane rodiča opätovne dovoľia a bude to v záujme maloletého dieťaťa, je návrat dieťaťa k svojej (pôvodnej) biologickej rodine dôvodný. Za ústavne neudržateľný a odporujúci podstate inštitútu náhradnej starostlivosti v zmysle zákona o rodine potom možno považovať záver krajského súdu o nespôsobilosti sťažovateľa zabezpečiť starostlivosť o maloletého vychádzajúci z rozhodnutí talianskeho súdu v Bolzano vydaných v rokoch 2014 a 2015, t. j. v čase, keď ešte žila matka maloletého, teda z neaktuálneho skutkového stavu. Ústavný súd vytkol napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nedostatočné odôvodnenie aj vo vzťah k záverom znaleckého posudku, krajský súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil len na jediné konštatovanie znalca o „nepredstaviteľnosti“ vytrhnutia maloletého z prostredia, na ktoré sa maloletý po uplynutí dlhšej doby adaptoval. Krajský súd síce konštatoval „osobnostnú diskvalifikáciu“ sťažovateľa v starostlivosti o maloletého, avšak túto vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval, a tak aj svoje nadväzujúce tvrdenie o ohrození riadnej výchovy maloletého v prípade jeho zverenia do starostlivosti sťažovateľa ostalo bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dostatočným spôsobom nevysporiadal ani s listinami predloženými sťažovateľom na základe výzvy okresného súdu, ktorými sťažovateľ preukazoval svoju schopnosť zabezpečiť náležitú osobnú starostlivosť o svojho maloletého syna. Ústavný súd konštatoval, že nevyhnutnosť nariadenia náhradnej starostlivosti nemožno odôvodniť tým, že náhradný rodič má lepšie predpoklady pre výchovu maloletého dieťaťa ako biologický rodič, ak na strane tohto rodiča neexistujú také preukázané závažné skutočnosti, ktoré ho z osobnej starostlivosti preukázateľne vylučujú. Tento záver krajského súdu odporuje aj judikatúre ESLP, podľa ktorej dôvodom na odňatie dieťaťa zo starostlivosti rodičov nemôže byť len skutočnosť, že by dieťa bolo možné umiestniť do prostredia vhodnejšieho pre jeho výchovu. Posúdenie najlepšieho záujmu maloletého krajským súdom nemožno považovať za dostatočné a zodpovedajúce čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, lebo v ňom úplne absentujú zohľadnenie aktuálnych pretrvávajúcich potrieb maloletého a fázy jeho vývoja, a to so zameraním na jeho psychickú, emocionálnu a sociálnu stránku. Podľa ústavného súdu cieľu možného znovuzjednotenia sťažovateľa a jeho maloletého syna odporuje reakcia krajského súdu na odvoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa súdnym znalcom indikovanú možnosť negatívneho ovplyvňovania maloletého voči sťažovateľovi zo strany tretích osôb, najmä navrhovateľa a starých rodičov. Krajský súd v tejto súvislosti len poznamenal, že takáto možnosť negatívneho ovplyvňovania maloletého zo strany rodiny matky nemôže prevážiť všetky jej pozitíva, ktoré pre dieťa znamenajú, čím de facto odobrill možnú manipuláciu maloletého dieťaťa proti sťažovateľovi.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP</p>	<p>Kutzner proti Nemecku z 26. 2. 2002, sťažnosť č. 46544/99, bod 58, Bronda proti Taliansku z 9. 6. 1998, č. sťažnosti 22430/93, bod 59, K. a T. proti Fínsku z 12. 7. 2001, sťažnosť č. 25702/94, bod 151, Johansen proti Nórsku zo 7. 8. 1996,</p>

a iných súdov	bod 52, Scozzari a Giunta proti Taliansku z 13. 7. 2000, sťažnosť č. 39221/98 a 41963/98, Haase proti Nemecku z 8. 4. 2004, sťažnosť č. 11057/02, bod 83, Neulinger a Shuruk proti Švajčiarsku zo 6. 7. 2010, sťažnosť č. 41615/07, bod 136, Sahin proti Nemecku z 8. 7. 2003, sťažnosť č. 30943/96, bod 66
súvisiace právne predpisy	zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rozhodnutie-odôvodnenie dieťa-výchova dieťaťa rodičovské práva, rodina

spisová značka	I. ÚS 41/2021
populárny názov	Účelnosť trov konania
sudca spravodajca	Miloš Maďar
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Otázku vhodnosti voľby advokáta, a tým aj účelnosti vynaložených nákladov na cestovné (resp. stratu času) nemožno posudzovať z hľadiska sídla jeho advokátskej kancelárie.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení žalobkyne v konaní o určenie neplatnosti zmlúv a o zaplatenie sumy 2 111,80 eur. Okresný súd rozhodol o povinnosti žalovanej nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 1 600,08 eur. Na základe sťažnosti žalovanej okresný súd túto sumu znížil na 601,74 eur, čo odôvodnil tým, že sťažovateľke nevznikol nárok na náhradu trov konania v časti cestovného a straty času, ktoré považoval za neprimerane vysoké z dôvodu, že si sťažovateľka zvolila advokáta so sídlom kancelárie v značnej vzdialenosti od konajúceho súdu. Sťažovateľka namieta nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia o trovách a svojvoľný výklad § 255 v spojení s § 251 Civilného sporového poriadku.
z odôvodnenia	Ústavný súd konštatoval, že okresný súd pri svojom rozhodovaní použil kritéria, ktoré Civilný sporový poriadok a vyhláška o odmenách a náhradách advokátov, ktoré pri rozhodovaní aplikoval, neustanovuje, keď posúdenie účelnosti trov právneho zastúpenia založil výlučne na posúdení otázky vhodnosti voľby advokáta z hľadiska sídla jeho advokátskej kancelárie, čo zakladá dôvodnosť ústavnej sťažnosti sťažovateľky, keďže okresný súd nepriznal zákonom stanovené právo na náhradu účelne vynaložených trov konania sporovej strane, ktorá bola v konaní úspešná a bol jej priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, a to na základe jediného kritéria, ktoré stojí mimo zákonný rámec. V súlade s § 89 CSP má každý právo (vyjmúc prípady obligatórneho právneho zastúpenia, pozn.) zvoliť si zástupcu na základe vlastnej úvahy. Ak účastník udelí plnú moc advokátovi, ktorého sídlo nie je ani v mieste zastúpeného a ani v mieste sídla procesného súdu, nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru, že náklady s tým spojené sú nad rámec účelne vynaložených nákladov. Interpretácia a aplikácia § 251 CSP okresným súdom v napadnutom uznesení tak nezodpovedá ústavne konformnému výkladu.
použité odkazy na	5MCdo/7/2008, 5MCdo/21/2009

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	advokát, advokácia-náhrada hotových výdavkov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na právnu pomoc v konaní trovy konania aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná advokát, advokácia-zastúpenie advokátom advokát, advokácia-sídlo kancelárie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	I. ÚS 92/2021
populárny názov	Platnosť výpovede
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Obchodný zákonník nie je vo vzťahu k Zákonníku práce vo vzťahu subsidiarity, ktorý by umožnil použiť jeho ustanovenie o obchodnom vedení spoločnosti na posúdenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede z pracovného pomeru na základe rozhodnutia o organizačnej zmene.
skutkový stav a základné fakty	Krajský súd zamietol žalobu žalobcu (zúčastnenej osoby) o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenie, že pracovný pomer naďalej trvá. Žalobca namietal ako dôvod neplatnosti výpovede, že o organizačnej zmene, podľa ktorej sa stal nadbytočným zamestnancom, rozhodli iba dvaja konatelia sťažovateľky, hoci zmena vyžadovala súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých konateľov. Najvyšší súd na základe dovolania žalobcu rozsudok krajského súdu zrušil. Najvyšší súd dospel k právnenému záveru, že v kontexte všetkých u sťažovateľky v relevantnom čase prebiehajúcich udalostí (de facto hromadné prepúšťanie zamestnancov sťažovateľky) je rozhodnutie zamestnávateľa o organizačných zmenách rozhodnutím spadajúcim do obchodného vedenia spoločnosti s ručením obmedzeným, a teda malo byť prijaté súhlasom väčšiny konateľov. Keďže nebola naplnená hmotnoprávna podmienka výpovede danej z organizačných dôvodov (pre nadbytočnosť), nemohlo to vyvolať následky vo forme platnej výpovede. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytýka ústavne nesúladnú aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na posúdenie rozhodnutia o organizačnej zmene, ktorej predmetom bolo zrušenie pracovného miesta žalobcu ako rozhodnutia v rámci obchodného vedenia spoločnosti. Podľa sťažovateľky je z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná interpretácia najvyššieho súdu, v zmysle ktorej je pre pracovnoprávne vzťahy prípustná aplikácia inštitútu obchodného vedenia prostredníctvom subsidiárneho použitia Obchodného zákonníka. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky nesprávne interpretoval pojem obchodné vedenie, pod ktorý subsumoval všetky otázky týkajúce sa riadenia obchodnej spoločnosti. Argumentuje, že rozhodnutia o obchodnom vedení nie sú právnymi úkonmi a porušenie pravidiel o obchodnom vedení má za následok len vznik zodpovednosti štatutárneho orgánu za škodu podľa § 135a Obchodného zákonníka, a nie neplatnosť právneho úkonu, ktorý bol na základe takého rozhodnutia uskutočnený. Najvyšší súd teda neopodstatnene rozšíril zákonné predpoklady pre ukončenie pracovného pomeru

	výpoveďou o dôvod, ktorý Zákonník práce nevyžaduje.
z odôvodnenia	<p>Obchodný zákonník nie je vo vzťahu k Zákonníku práce vo vzťahu subsidiarity, ktorý by umožnil použiť § 134 Obchodného zákonníka na posúdenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov – ďalej len „rozhodnutie o organizačnej zmene“). O takej otázke je s relevanciou pre pracovnoprávne vzťahy oprávnená rozhodnúť osoba (osoby), ktorá je v mene zamestnávateľa oprávnená na právny úkon výpovede (a ktorá je a maiori ad minus oprávnená aj na podkladové rozhodnutie o organizačnej zmene). Zákonník práce upravuje konanie zamestnávateľa či už právnickej osoby alebo fyzickej osoby komplexne v § 9, keď určuje osoby, ktoré konajú za zamestnávateľa. Nedodržanie pravidla podľa § 134 Obchodného zákonníka (súhlas väčšiny konateľov) nemá vplyv na platnosť výpovede z pracovného pomeru. Nie je totiž možné posudzovať ochranu zamestnanca prostredníctvom obchodnoprávneho inštitútu, ktorý má slúžiť na úplne odlišný účel, ktorým je ochrana spoločnosti s ručením obmedzeným smerom dovnútra, teda (v zásade) jej spoločníkov pred jej konateľmi.</p> <p>Opačný postup by znamenal uprednostnenie pravidla (§ 134 Obchodného zákonníka) určeného na usporiadanie interných pomerov spoločnosti s ručením obmedzeným (s konzekvenciami jeho porušenia náhradou spoločnosti eventuálne spôsobenej škody konateľmi podľa 135a ods. 2 Obchodného zákonníka) pred pravidlom odrážajúcim konanie takej spoločnosti s právnou záväznosťou navonok, personálne určiteľným pre tretie osoby predovšetkým (aj keď nie výlučne) podľa obchodného registra ako verejného zoznamu. To platí pre akýkoľvek právny úkon a otázku jeho platnosti, keď navyše (ako už bolo uvedené) rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti sa týka rozhodovania o strategických záležitostiach „obchodu“, teda vzťahov upravených Obchodným zákonníkom (§ 1 ods. 1 tohto zákona), nie pracovnoprávných vzťahov.</p> <p>Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal z takého právneho základu vo veci samej (Obchodný zákonník), ktorý bol v rozpore s právnym základom vzťahov vzniknutých medzi sporovými stranami (pracovnoprávne vzťahy), na základe čoho dospel k ústavne neudržateľným právnym záverom, ktoré v konečnom dôsledku (nesprávne) determinujú medze ďalšieho rozhodovania krajského súdu, a tým výrazne zasahujú do práv sťažovateľky i jej možnosti ovplyvniť konečné rozhodnutie vo veci samej, a teda majú za následok zásah do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	IV. ÚS 512/2020
súvisiace právne predpisy	zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	práca, pracovný pomer-Zákonník práce rozhodnutie-procesnej povahy práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná práca, pracovný pomer-výpoveď práca, pracovný pomer-skončenie

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.